BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 26 januari 2001 *

I mål T-353/00 R,

Jean-Marie Le Pen, Saint-Cloud (Frankrike), företrädd av advokaten F. Wagner,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av H. Krück och C. Karamarcos, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av D. Wibaux och G. de Bergues, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om uppskov med verkställigheten av ett beslut som antagits genom en förklaring av Europaparlamentets talman den 23 oktober 2000,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrätten

1 I artikel 5 EU föreskrivs följande:

"Europaparlamentet, rådet, kommissionen, domstolen och revisionsrätten skall utöva sina befogenheter på de villkor och för de syften som har fastställts dels

genom bestämmelserna i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i senare fördrag och rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag och dels genom de övriga bestämmelserna i det här fördraget."

2 I artiklarna 189 första stycket EG, 20 KS, och 107 EA anges att Europaparlamentet skall "bestå av företrädare för folken i de i gemenskapen sammanslutna staterna".

3 I artiklarna 190.4 EG, 21.3 KS och 108.3 EA anges att parlamentet skall utarbeta ett förslag till val av dess ledamöter enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning eller i enlighet med principer som är gemensamma för alla medlemsstater, och att rådet enhälligt skall fastställa bestämmelser om detta och rekommendera medlemsstaterna att anta bestämmelserna. I artikel 7.1 i Akten om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet, som utgör en bilaga till rådets beslut av den 20 september 1976 (nedan kallad 1976 års akt) preciseras det dessutom att det åligger Europaparlamentet att utarbeta ett förslag till en enhetlig valordning. Hittills har inget enhetligt förfarande antagits trots att sådana förslag har lämnats av Europaparlamentet.

4 Enligt artikel 3.1 i 1976 års akt skall ledamöterna av Europaparlamentet "väljas för en period av 5 år".

5 I artikel 6.1 i 1976 års akt uppräknas de ämbeten och uppdrag som är oförenliga med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet, och i artikel 6.2 stadgas att

varje medlemsstat "under de förutsättningar som anges i artikel 7.2 [kan] fastställa nationella regler om oförenlighet". Artikel 7.2 i 1976 års akt har följande lydelse:

"Tills dess att en enhetlig valordning träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt skall valförfarandet regleras av varje medlemsstats nationella föreskrifter."

6 Artikel 11 i 1976 års akt har följande lydelse:

"Till dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft skall Europaparlamentet pröva företrädarnas behörighet. I detta syfte skall Europaparlamentet beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till."

7 Artikel 12 i 1976 års akt har följande lydelse:

"1. Till dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt skall varje medlemsstat fastställa ett lämpligt förfarande för hur en plats som blir vakant under den femåriga mandattid som avses i artikel 3 skall besättas för den återstående mandattiden.

2. Om en plats blir vakant på grund av gällande nationella bestämmelser i en medlemsstat skall medlemsstaten underrätta Europaparlamentet som skall beakta denna underrättelse.

I alla andra fall skall Europaparlamentet fastställa när en plats är vakant och underrätta medlemsstaten om detta."

8 Artikel 7 i Europaparlamentets arbetsordning (EGT L 202, 1999, s. 1, nedan kallad arbetsordningen) har rubriken "Valprövning". Artikel 7.4 har följande lydelse:

"4. Utskottet skall se till att medlemsstaternas och unionens myndigheter omgående ger parlamentet alla uppgifter som kan komma att påverka en parlamentsledamots mandat eller ersättarnas rangordning. Är det fråga om en utnämning, skall den dag anges från vilken utnämningen gäller.

När behöriga myndigheter i medlemsstaterna inleder ett förfarande som kan leda till att en ledamot skiljs från sitt uppdrag, skall talmannen begära regelbunden information från dem om hur förfarandet framskrider. Talmannen skall hänvisa ärendet till behörigt utskott, och parlamentet kan yttra sig på förslag av detta utskott."

9 Artikel 8.6 i arbetsordningen har följande lydelse:

"Mandatet skall anses ha upphört och platsen vara vakant från och med följande tidpunkter:

— Vid avgång från och med den dag parlamentet konstaterar att platsen är vakant, i enlighet med anmälan.

— Vid utnämning till ett ämbete eller tilldelning av ett uppdrag som är oförenligt med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet, antingen på grundval av nationell vallag eller på grundval av artikel 6 i [1976 års akt] från och med den dag som medlemsstaternas eller unionens behöriga myndigheter angivit."

10 Artikel 19 i arbetsordningen, som reglerar talmannens uppgifter, har följande lydelse:

"1. Talmannen leder i enlighet med de i arbetsordningen fastställda reglerna allt arbete i parlamentet och dess organ. Talmannen har alla nödvändiga befogenheter för att utöva ordförandeskapet vid alla parlamentets överläggningar och för att se till att de genomförs på ett korrekt sätt.

2. Talmannen har till uppgift att öppna, avbryta och avsluta sammanträden. Talmannen skall se till att arbetsordningen efterlevs, upprätthålla ordningen, ge talare ordet, förklara debatter avslutade, förrätta omröstningar, tillkännage omröstningsresultat samt hänvisa till utskotten de meddelanden som faller inom deras respektive områden.

3. Talmannen får endast yttra sig i en debatt för att sammanfatta debatten och för att upprätthålla ordningen. Om talmannen önskar delta i en debatt måste ordförandeskapet överlåtas, och talmannen får inte återta ordförandeskapet förrän debatten i fråga är avslutad.

4. Talmannen företräder parlamentet i internationella förbindelser, vid officiella ceremonier samt i administrativa, juridiska och ekonomiska angelägenheter. Talmannen får delegera dessa befogenheter."

11 Artikel 19.1 i arbetsordningen har varit föremål för tolkning i enlighet med artikel 180 i denna arbetsordning och givits följande lydelse:

"Bland dessa befogenheter ingår även att låta textdelar gå till omröstning i en annan ordning än den ordning i vilken de förekommer i den handling som omröstningen avser. I likhet med vad som sägs i artikel 130.7 kan talmannen i förväg inhämta parlamentets samtycke till detta."

Fransk rätt

12 Artikel 5 i lag nr 77-729 av den 7 juli 1977 om val av ledamöter av Europeiska gemenskapernas församling (JORF av den 8 juli 1977, s. 3579, nedan kallad 1977 års lag) har följande lydelse:

"Artiklarna LO 127—LO 130-1 i vallagen är tillämpliga på val av ledamöter av Europeiska gemenskapernas församling.

Om en ledamot inte längre är valbar, och detta inträffar under mandatperioden, skall uppdraget upphöra. Detta skall fastställas genom dekret."

13 Artikel 24 första stycket i 1977 års lag har följande lydelse:

"Den kandidat som står omedelbart efter den valda kandidaten på en vallista skall ersätta den företrädare som valts enligt denna lista om denne, oberoende av skälet därtill, lämnar sitt uppdrag."

14 Artikel 25 i 1977 års lag har följande lydelse:

"Varje väljare kan inom tio dagar efter det att valresultatet har kungjorts överklaga detta till Conseil d'État [högsta förvaltningsdomstolen] och därvid ifrågasätta utgången av valet av ledamöter av Europeiska gemenskapernas församling samt varje fråga som rör tillämpningen av denna lag. Frågan skall avgöras i plenum.

Överklagandet har ingen suspenderande verkan."

Bakgrund och förfarande

15 Sökanden, Jean-Marie le Pen, valdes den 13 juni 1999 till ledamot av Europaparlamentet.

16 I dom av den 23 november 1999 ogillade franska Cour de cassation (brottmålsavdelningen) sökandens överklagande av Cour d'appel de Versailles dom av den 17 november 1998 i vilken sökanden hade förklarats skyldig till våld mot tjänsteman i dennes tjänsteutövning då målsägandens ställning varit uppenbar eller känd av gärningsmannen, vilket är ett brott som medför påföljd enligt artikel 222-13 första stycket punkt 4 i den franska strafflagen. För detta brott dömdes sökanden till villkorlig dom motsvarande fängelse i tre månader samt 5 000 franska franc (FRF) i böter. Som tilläggsstraff meddelades förbud att utöva de rättigheter som anges i artikel 131-26 punkt 2 i strafflagen under ett år, vilket dock begränsades till att endast omfatta valbarheten.

17 Mot bakgrund av denna brottmålsdom och artikel 5 andra stycket i 1977 års lag konstaterade den franske premiärministern i dekret av den 31 mars 2000 att "[d]å [sökanden] inte längre är valbar skall dennes uppdrag som ledamot av Europaparlamentet upphöra".

18 Dekretet av den 31 mars 2000 delgavs sökanden i skrivelse från franska utrikesministeriets generalsekreterare av den 5 april 2000. I skrivelsen angavs att sökanden kunde överklaga nämnda dekret till franska Conseil d'État inom två månader från dagen för delgivningen.

19 I en odaterad skrivelse underrättade Europaparlamentets talman Nicole Fontaine sökanden att de franska myndigheterna officiellt (synbarligen genom en skrivelse av den 25 april 2000 från Republiken Frankrikes ständiga representation vid Europeiska unionen) hänskjutit ärendet angående skiljande av sökanden från uppdraget som ledamot vid parlamentet till henne. Hon angav att hon avsåg att "[tillkännage ärendet] vid sammanträdet i plenum den 3 maj [2000]", och att "ärendet skulle hänskjutas till behörigt utskott" i enlighet med artikel 7.4 andra stycket i arbetsordningen.

20 I protokollet från sammanträdet i plenum den 3 maj 2000 angavs under rubriken "Jean-Marie Le Pens uppdrag som ledamot" följande:

"Talmannen... meddelade... att hon i enlighet med artikel 7.4 andra stycket i arbetsordningen skulle hänvisa ärendet till utskottet för rättsliga frågor. Utskottet för rättsliga frågor skall sammanträda i morgon kl 9.00."

21 Prövningen av Jean-Marie Le Pens behörighet gjordes av utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden (nedan kallat utskottet för rättsliga frågor) bakom lyckta dörrar vid sammanträden den 4, 15 och 16 maj 2000.

22 Av protokollet från sammanträdet den 4 maj 2000 framgår att utskottet för rättsliga frågor hade uppskjutit prövningen av vissa omständigheter i ärendet som eventuellt skulle göra det möjligt att fatta beslut till nästa sammanträde. Det framgår av protokollet från sammanträdet den 15 maj 2000 att utskottets ordförande, Ana Palacio, föreslog att parlamentets beslut skulle begränsa sig till "formfrågan huruvida en förklaring att rättsakten mottagits och beaktats skulle lämnas". Detta "förslag till rekommendation till talmannen" avslogs emellertid "med 15 röster mot 13". Diskussionen fortsatte påföljande dag, men i protokollet från sammanträdet den 16 maj 2000 konstaterades endast att utskottet "inte ändrar gårdagens beslut".

23 Vid sammanträdet i plenum den 18 maj 2000 läste parlamentets talman, sedan hon erinrat om att hon hade begärt ett yttrande från utskottet för rättsliga frågor beträffande den underrättelse som erhållits från de franska myndigheterna

angående skiljande av sökanden från uppdraget som ledamot, upp en skrivelse från Ana Palacio som hon erhållit den 17 maj 2000, vilken hade följande lydelse:

"Fru talman,

Under sammanträdet den 16 maj 2000 prövade [utskottet för rättsliga frågor] Jean-Marie Le Pens ställning. Utskottet är medvetet om att det dekret som antagits av Republiken Frankrikes premiärminister, vilket delgavs Jean-Marie Le Pen den 5 april 2000 och publicerades i *Journal Officiel de la République française* den 22 april 2000, har trätt i kraft. Utskottet vill emellertid framhålla att det i den skrivelse genom vilken den berörda personen blev delgiven anges att denne har möjlighet att överklaga dekretet till Conseil d'État, och att detta överklagande eventuellt skulle kunna innehålla en begäran om uppskov med verkställandet av dekretet.

Mot bakgrund av gårdagens beslut att inte i detta skede rekommendera parlamentet att formellt förklara att det har mottagit och beaktat dekretet avseende Jean-Marie Le Pen, har utskottet undersökt vilka tänkbara lösningar som föreligger. Till stöd för detta beslut har fallet med Bernard Tapie anförts såsom ett prejudikat som bör följas, vilket innebär att Europaparlamentet inte formellt skulle förklara att det har mottagit och beaktat dekretet om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag förrän efter det att tidsfristen för överklagande till Conseil d'État löpt ut, eller i förekommande fall, efter det att ett beslut fattats av detta organ."

Talmannen förklarade därefter att hennes avsikt var att följa "yttrandet från utskottet för rättsliga frågor".

24 Under den debatt som följde mellan flera parlamentsledamöter efter denna förklaring, uppgav talmannen bland annat "att det i själva verket [var] parlamentet och inte talmannen som [skulle] förklara att det har mottagit och beaktat rättsakten".

25 Enligt protokollet från detta sammanträde i plenum ansåg talmannen mot bakgrund av den debatt som förevarit att Enrique Barón Crespo, som hade begärt att yttrandet från utskottet för rättsliga frågor skulle tas upp till omröstning i parlamentet, skulle ansluta sig till den ståndpunkt som avgivits av Klaus Hänsch, vilken ansåg att någon omröstning inte kunde äga rum eftersom det saknades ett formellt förslag från nämnda utskott. Talmannen avslutade med att tillkännage att, i avsaknad av ett "verkligt förlag från utskottet för rättsliga frågor", detta ställningstagande utgjorde "den bästa lösningen för alla".

26 Sökanden inkom den 5 juni 2000 till Conseil d'État med sitt överklagande och yrkade att dekretet av den 31 mars 2000 skulle ogiltigförklaras.

27 I en skrivelse av den 9 juni 2000 ställd till utrikesminister Védrine och biträdande ministern för europafrågor Moscovici i den franska regeringen, angav talmannen följande:

"I enlighet med ett yttrande från vårt utskott för [rättsliga frågor], synes det lämpligt mot bakgrund av att ett skiljande av en ledamot från dennes uppdrag är oåterkalleligt att Europaparlamentet inte formellt förklarar att det har mottagit och beaktat dekretet [av den 31 mars 2000] förrän tidsfristen för överklagande till Conseil d'État löpt ut, eller i förekommande fall, efter ett beslut av detta organ."

28 I en skrivelse av den 13 juni 2000 från ministern för europafrågor Moscovici informerades talmannen om att den franska regeringen formellt motsatte sig parlamentets ställningstagande vid sammanträdet den 18 maj 2000 att vägra att förklara att det mottagit och beaktat dekretet av den 31 mars 2000 avseende skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot. Ministern konstaterade att parlamentet genom sitt ställningstagande åsidosatt 1976 års akt och att det skäl som anförts inte kunde motivera ett sådant åsidosättande. Han begärde därvid att parlamentet skulle förklara att det har mottagit och beaktat rättsakten om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag "snarast möjligt".

29 Talmannen svarade i en skrivelse av den 16 juni 2000 att parlamentet "[skulle] förklara att det har mottagit och beaktat rättsakten om skiljande [av sökanden] från uppdraget som ledamot när [dekretet av den 31 mars 2000] har vunnit laga kraft", vilket ännu inte var fallet. Hon motiverade detta ställningstagande med hänvisning till det tidigare fallet Bernard Tapie och till kravet på rättssäkerhet.

30 Den 6 oktober 2000 ogillade Conseil d'État sökandens överklagande.

31 En skrivelse av den 12 oktober 2000 från ministrarna Védrine och Moscovici överlämnades den 17 oktober 2000 till parlamentet av Republiken Frankrikes ständiga representation vid Europeiska unionen. De två ministrarna vidhöll att den franska regeringen alltjämt "starkt ifrågasatte" parlamentets ställningstagande att avvakta Conseil d'États beslut angående sökandens överklagande av dekretet av den 31 mars 2000, vilket den ansåg utgjorde ett åsidosättande av "lydelsen och innebörden av 1976 års akt". Följaktligen gjorde de följande tillägg:

"Vi förväntar oss att parlamentet vidtar åtgärder för att följa gemenskapsrätten och förklarar att det har mottagit och beaktat rättsakten om skiljandet av Jean-Marie Le Pen från dennes uppdrag som ledamot så snart som möjligt."

32 Den 20 oktober 2000 informerade talmannen i en skrivelse Jean-Marie Le Pen om att hon dagen innan mottagit en "officiell underrättelse från behöriga myndigheter i Republiken Frankrike" angående Conseil d'États ogillande av sökandens överklagande av dekretet av den 31 mars 2000, och att hon i enlighet med arbetsordningen och bestämmelserna i 1976 års akt "vid det fortsatta sammanträdet i plenum den 23 oktober [2000] skulle förklara att dekretet [av den 31 mars 2000] mottagits och beaktats".

33 Sökanden svarade i en skrivelse av den 23 oktober 2000. Denne upplyste talmannen om att Conseil d'État:s dom av den 6 oktober 2000 endast hade meddelats av två samlade underavdelningar trots att artikel 25 i 1977 års lag, när det är fråga om mandatet en ledamot av Europaparlamentet, föreskriver att ett sådant beslut skall fattas i plenarförsamling. Sökanden upplyste även om att en nådeansökan ingivits till Republiken Frankrikes president och att en talan skulle anhängiggöras vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Sökanden begärde följaktligen att utskottet för rättsliga frågor skulle hålla ett nytt sammanträde, under vilket han och hans advokater skulle tillåtas yttra sig.

34 Vid parlamentets sammanträde i plenum den 23 oktober 2000 togs de påstådda felaktigheter som de franska myndigheterna skulle gjort sig skyldig till under förfarandet som ledde fram till Conseil d'État:s dom av den 6 oktober 2000 åter upp av sökanden och andra ledamöter i dennes politiska parti under en punkt på dagordningen med rubriken "Uttalanden av talmannen". Dessa begärde att parlamentet inte skulle förklara att det hade mottagit och beaktat den ifrågavarande rättsakten om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag, åtminstone inte förrän ärendet på nytt hade hänvisats till utskottet för rättsliga frågor.

35 Enligt protokollet från debatten under sammanträdet den 23 oktober 2000 avgav talmannen, under en punkt på dagordningen med rubriken "Meddelande om tillkännagivandet av Le Pens mandatförlust", följande förklaring:

"Jag vill informera er om att jag torsdagen den 19 oktober 2000 från behöriga myndigheter i Republiken Frankrike officiellt delgavs Conseil d'État:s dom av den 6 oktober 2000, i vilken Jean-Marie Le Pens överklagande av den franske premiärministerns dekret av den 31 mars 2000 om skiljandet av Jean-Marie Le Pen från dennes uppdrag som företrädare i Europaparlamentet ogillades.

Jag vill dessutom meddela att jag därefter har erhållit en kopia av den nådeansökan till förmån för Jean-Marie Le Pen som Charles de Gaulle, Carl Lang, Jean-Claude Martinez och Bruno Gollnisch har ingivit till Republiken Frankrikes president Jacques Chirac."

36 Talmannen gav därefter ordet till ordföranden i utskottet för rättsliga frågor som avgav följande förklaring:

"Fru talman, utskottet för rättsliga frågor enades, efter att ha övervägt frågan vid sammanträdena den 15 och 16 maj 2000, om att rekommendera parlamentet att tillkännagivandet i plenum av parlamentets förklaring att skilja Jean-Marie Le Pen från dennes uppdrag som ledamot skulle uppskjutas. Jag vill framhålla att utskottet för rättsliga frågor hade rekommenderat att denna förklaring skulle uppskjutas till dess att tidsfristen för Jean-Marie Le Pens överklagande till Conseil d'État hade löpt ut, eller ett beslut har fattats av detta organ. Jag citerar här skrivelsen av den 17 maj som ni, fru talman, själv läste upp inför församlingen.

Conseil d'État har — såsom nämnts — ogillat överklagandet och vederbörligen underrättat oss om domen. Det finns således inte längre någon anledning att uppskjuta detta tillkännagivande inför församlingen, vilket utgör en skyldighet enligt primärrätten, närmare bestämt artikel 12.2 i [1976 års akt].

Nådeansökan som ni, fru talman, nämnde förändrar inte denna situation, eftersom denna inte utgör ett överklagande till domstol. Som dess namn antyder är det en åtgärd av statsöverhuvudet som inte berör den franska regeringens dekret, vilket i enlighet med rekommendationen från [utskottet för rättsliga frågor], bör tillkännages i plenum."

Talmannen avgav därefter följande förklaring:

"Mot denna bakgrund, och i enlighet med artikel 12.2 i [1976 års akt], förklarar Europaparlamentet att det har mottagit och beaktat delgivningen från den franska regeringen att Jean-Marie Le Pen har skilts från sitt uppdrag som ledamot."

Hon uppmanade därefter Jean-Marie Le Pen att lämna plenisalen och avbröt sammanträdet för att underlätta för honom att lämna salen.

I en skrivelse av den 23 oktober 2000 från generaldirektören för generaldirektoratet för administration vid parlamentet ombads generalsekreteraren Ratti för Tekniska gruppen för oberoende ledamöter att vidta nödvändiga åtgärder för att sökandens kontor, i Strasbourg och Bryssel, skulle tömmas på dennes personliga ägodelar senast den 27 oktober respektive den "31" november 2000.

Talmannen informerade i skrivelse av den 27 oktober 2000 den franske utrikesministern att Europaparlamentet hade mottagit och beaktat dekretet av den 31 mars 2000, och begärde att denne "i enlighet med artikel 12.1 i [1976 års akt][skulle] tillkännage namnet på den person som skulle besätta den lediga platsen [efter sökanden]".

Utrikesminister Védrine svarade i en skrivelse av den 13 november 2000 att "Marie-France Stirbois [skulle] efterträda [sökanden] i enlighet med Front nationals vallista till Europaparlamentet".

42 Enligt protokollet från parlamentets sammanträde i plenum den 17 november 2000 upplyste vice talmannen Gérard Onesta, som agerade talman, parlamentet om att behöriga franska myndigheter hade utsett Marie-France Stirbois till ledamot av denna församling i stället för sökanden "med verkan från den 13 november 2000".

43 Genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 november 2000, väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av det beslut som antogs genom en förklaring av parlamentets talman den 23 oktober 2000 (nedan kallad den ifrågasatta rättsakten).

44 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, ingav sökanden en ansökan om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten.

45 Republiken Frankrike har i skrivelse av den 14 december 2000 med tillämpning av artikel 37 i protokollet till EG-stadgan för domstolen och i enlighet med bestämmelserna i artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler ansökt om att få intervenera till stöd för svarandens yrkanden i det aktuella interimistiska förfarandet.

46 Vid förhandlingen i det interimistiska förfarandet den 15 december 2000 blev Republiken Frankrikes ansökan om att få intervenera formellt beviljad.

47 Som svar på en fråga som ställdes till svaranden av förstainstansrätten under förhandlingen i det interimistiska förfarandet bestyrkte generaldirektören för parlamentets generaldirektorat för finans- och ekonomistyrning, i ett intyg av den 18 december 2000, att Jean-Marie Le Pen hade "erhållit ersättning för reskostnader, dagtraktamente och alla andra föreskrivna ersättningar... till dess att hans uppdrag upphörde". Denne bestyrkte även att sökanden uppbär pension

"från Caisse de pensions de l'Assemblée nationale (Nationalförsamlingens pensionskassa)" sedan den 21 oktober 2000 och erhåller ersättning för uppdragets upphörande sedan den 1 november 2000. Generaldirektören konstaterade dessutom att "[h]älften av ersättningen för allmänna utgifter betalas under loppet av tre månader från den 1 november 2000" och att "sekretariatstillägg betalas under loppet av tre månader om de föreskrivna villkoren... avseende ledamöternas utgifter och ersättningar fortfarande är uppfyllda".

48 De franska myndigheterna svarade, i en skrivelse av den 5 januari 2001, likaledes på en fråga som ställdes av förstainstansrätten under förhandlingen i det interimistiska förfarandet, att de hade fortsatt att utbetala lön till sökanden till och med den 24 oktober 2000.

Rättslig bedömning

49 Enligt bestämmelserna i artiklarna 242 EG och 243 EG jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21) får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

50 I artikel 104.2 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka de begärda åtgärderna omedelbart framstår som befogade (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om uppskov med verkställigheten när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 25 november 1999 i mål T-222/99 R, Martinez och de Gaulle mot parlamentet, REG 1999, s. II-3397, punkt 22, och av den 2 maj 2000 i mål T-17/00 R, Rothley m.fl. mot parlamentet, REG 2000, s. II-2085, punkt 37). I förekom-

mande fall kan även en intresseavvägning mellan de föreliggande intressena göras i ett interimistiskt förfarande (besluten i de ovannämnda målen Martinez och de Gaulle mot parlamentet och Rothley m.fl. mot parlamentet, punkterna 22 respektive 37).

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

51 Sökanden har gjort gällande att dennes talan kan tas upp till sakprövning. Med hänvisning huvudsakligen till domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, Les Verts mot parlamentet (REG 1986, s. 1339; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529), har denne erinrat om att rättsakter av parlamentet som avser att ha rättsverkningar mot tredje man kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Även om den ifrågasatta rättsakten härrör från parlamentets talman, antogs den genom en förklaring enligt vilken parlamentet beaktade de franska myndigheternas delgivning av att sökanden hade skilts från sitt uppdrag som ledamot. Eftersom sökanden uppenbarligen varit ledamot av Europaparlamentet till dess att den ifrågasatta rättsakten antogs, är denne direkt och personligen berörd av densamma.

52 Den ifrågasatta rättsakten är, enligt sökanden, slutgiltig och har rättsverkningar som inte endast berör parlamentets interna krets. Rättsverkningarna består i att rättsakten på ett tydligt sätt förändrar sökandens rättsliga ställning genom att skilja denne från sitt uppdrag som ledamot (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 6, s. 225).

53 Parlamentet anser att ansökan om interimistiska åtgärder skall ogillas, eftersom det är uppenbart att talan rörande huvudsaken som denna ansökan hänför sig till

inte kan upptas till sakprövning. Vid förhandlingen anslöt sig Republiken Frankrike till parlamentets argument att talan rörande huvudsaken inte kan upptas till sakprövning.

54 Parlamentet anser att talan rörande huvudsaken inte kan upptas till sakprövning, eftersom gemenskapen saknar behörighet, då det förhållandet att en av dess ledamöter inte är valbar eller dennes uppdrag är oförenliga följer av nationell rätt. Parlamentet har till att börja med åberopat principen enligt vilken Europeiska gemenskaperna endast har den begränsade befogenhet som de har tilldelats enligt fördragen, och gör med hänvisning till artikel 5 EU gällande att parlamentet, liksom övriga gemenskapernas institutioner, inte kan handla utanför denna befogenhet. I avsaknad av ett enhetligt förfarande för val av ledamöter till Europaparlamentet utgör 1976 års akt den enda gällande gemenskapslagstiftning som reglerar parlamentets rättsförhållande, och denna stödjer sig på att det finns nationella bestämmelser som reglerar valet av ledamöter till parlamentet.

55 Vad avser platser som blivit vakanta på grund av nationella bestämmelser om oförenlighet med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet begränsas parlamentets roll i enlighet med artikel 12.2 första stycket i 1976 års akt till att beakta tillämpningen av de relevanta nationella bestämmelserna. Parlamentet har således, med stöd av Republiken Frankrike, gjort gällande att den ifrågasatta rättsakten saknar all form av rättslig verkan mot bakgrund av att den franska premiärministern är ensam behörig på området enligt artikel 5 i 1977 års lag. Det skulle således vara dekretet av den 31 mars 2000, och inte den ifrågasatta rättsakten, som har gått sökanden emot. Sammanfattningsvis har sökanden, enligt parlamentet och Republiken Frankrike, vänt sig till fel domstol när han väckte talan vid gemenskapsdomstolen eftersom det ankom på en nationell domstol att pröva den tvist som Conseil d'État redan har avgjort genom att ogilla Jean-Marie Le Pens överklagande av dekretet av den 31 mars 2000.

56 För övrigt har Republiken Frankrike under förhandlingen, med stöd av parlamentet, beskrivit parlamentets behörighet att anta den ifrågasatta rättsakten som "mer än begränsad" då den har karaktär av en rent administrativ formalitet. Eftersom det inte föreligger någon rättsakt som antagits av parlamentet i den mening som avses i artikel 230 EG, är det uppenbart att varken talan rörande huvudsaken eller den föreliggande ansökan om interimistiska åtgärder, enligt deras åsikt, kan upptas till sakprövning.

Förstainstansrättens bedömning

57 En ansökan om uppskov med verkställighet av en rättsakt kan enligt artikel 104.1 första stycket i rättegångsreglerna "endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid rätten". Denna regel är inte bara en formalitet utan förutsätter att talan i sak, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, faktiskt kan prövas av förstainstansrätten.

58 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning i princip inte prövas i ett interimistiskt förfarande, för att inte föregripa prövningen av saken i målet. Det kan emellertid visa sig nödvändigt att fastställa om vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas, när det har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan skall avvisas (beslut meddelat av domstolens ordförande den 11 juni 1985 i mål 146/85 R, Diezler m.fl. mot ESK, REG 1985, s. 1805, punkt 3, av den 16 oktober 1986 i mål 221/86 R, Groupe des droites européennes och Front national mot parlamentet, REG 1986, s. 2969, punkt 19, av den 27 januari 1988 i mål 376/87 R, Distrivet mot rådet, REG 1988, s. 209, punkt 21, och av den 24 september 1996 i de förenade målen C-239/96 R och C-240/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-4475, punkt 37, samt besluten i de ovannämnda målen Martinez och de Gaulle mot parlamentet och Rothley m.fl. mot parlamentet, punkterna 59 och 44).

59 I artikel 230 första stycket EG föreskrivs att domstolen bland annat skall granska lagenligheten av de rättsakter som antas av parlamentet och som skall ha rättsverkan i förhållande till tredje man. Denna bestämmelse avser att göra det möjligt att hänskjuta till domstolens prövning sådana rättsakter som Europaparlamentet antar inom ramen för EG-fördraget, vilka skulle kunna inkräkta på medlemsstaternas eller de övriga institutionernas behörighet eller överskrida de gränser som har satts för Europaparlamentets behörighet (domen i det ovannämnda målet Les Verts mot parlamentet, punkt 25).

60 I det förevarande målet ifrågasätts i talan rörande huvudsaken rättsenligheten av en "rättsakt" som antagits genom en "förklaring" av parlamentets talman den 23 oktober 2000, genom vilken den rättsakt som skilt sökanden från dennes uppdrag som ledamot mottogs och beaktades för parlamentets räkning. Enligt sökanden har talmannen överskridit sina befogenheter, eftersom den ifrågasatta rättsakten endast kunde antas av parlamentet självt. Parlamentet har inte bestritt att det hade behörighet att konstatera att sökanden skilts från sitt uppdrag som ledamot, men har i huvudsak gjort gällande att, då det handlade om en behörighet som var "mer än begränsad", konstaterandet kunde göras genom en förklaring, såsom den ifrågavarande, eftersom den ifrågasatta rättsakten inte var en riktig "rättsakt" i den mening som avses i artikel 230 EG.

61 Inledningsvis kan det konstateras att enligt fast rättspraxis utgör åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning, rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG, samt att den form genom vilken de antas i princip saknar betydelse för möjligheten att angripa dem genom en talan om ogiltigförklaring (domen i det ovannämnda målet IBM mot kommissionen, punkt 9, domstolens beslut av den 13 juni 1991 i mål C-50/90, Sunzest mot kommissionen, REG 1991, s. I-2917, punkt 12, och domstolens dom av den 22 juni 2000 i mål C-147/96, Nederländerna mot kommissionen, REG 2000, s. I-4723, punkt 25). Härav följer att den omständigheten att den ifrågasatta rättsakten inte har antagits av parlamentet utan av dess talman för parlamentets räkning inte påverkar Jean-Marie Le Pens möjlighet att ifrågasätta dess giltighet, eftersom den medför tvingande rättsverkningar.

62 Vid ett första påseende kan konstateras att så är fallet.

63 För det första är det inte möjligt att, *prima facie*, bortse från sökandens argument att det inte är tänkbart att tolka parlamentets roll, vid ett förfarande om skiljande av en av dess ledamöter från dennes uppdrag, såsom endast en rent begränsad behörighet. I själva verket kan det inte uteslutas att parlamentet åtminstone har behörighet att kontrollera att det tillämpliga förfarandet enligt nationell rätt har följts samt, i förekommande fall, att den ifrågavarande parlamentsledamotens grundläggande rättigheter inte har åsidosatts. Dessutom tycks en sådan behörighet framgå av lydelsen av artikel 7.4 andra stycket i arbetsordningen,

vilken inte bara anger att talmannen skall begära regelbunden information om hur förfarandet om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag framskrider, utan även att ärendet skall hänvisas till utskottet för rättsliga frågor med avsikt att parlamentet skall kunna yttra sig på förslag av detta utskott.

64 Vidare kan endast en prövning i sak göra det möjligt att på ett fullt tillräckligt sätt bedöma sökandens andrahandsargument som innebär dels att, även om parlamentets behörighet skall anses begränsad, denna institution förblir skyldig såsom administrativ myndighet att yttra sig i enlighet med föreskrifterna i arbetsordningen, i synnerhet vad gäller föreskriften att rådfråga utskottet för rättsliga frågor vid varje begäran från en medlemsstat såsom den ifrågavarande, dels att den rättsakt som sålunda måste antas medför specifika rättsverkningar.

65 För det tredje bör det inte råda någon tvekan om att den ifrågasatta rättsakten berör sökanden direkt och personligen. Även om denna rättsakt har formen av en förklaring av parlamentets talman att hon har mottagit och beaktat de franska myndigheternas delgivning av dekretet om skiljande av sökanden från uppdraget som ledamot, är ändamålet med denna rättsakt uppenbarligen att skilja sökanden från dennes uppdrag.

66 Dessutom kan det konstateras att den ifrågasatta rättsakten har medfört särskilda rättsverkningar för sökanden såväl avseende utövandet av dennes parlamentariska uppdrag som avseende dennes personliga situation. Jean-Marie Le Pen har således för det första kunnat utföra sina uppgifter som ledamot av parlamentet, och till och med delta i debatterna vid sammanträdena i plenum, till och med sammanträdet den 23 oktober 2000, den dag som rättsakten antogs. För det andra framgår det av skriftväxlingen av den 27 oktober och den 13 november 2000 mellan parlamentets talman och den franska regeringen, liksom av protokollet från sammanträdet i plenum den 17 november 2000, att den vakanta platsen efter sökanden inte var besatt förrän från och med den 13 november 2000. Vid förhandlingen hävdade parlamentet, efter en fråga av förstainstansrätten, att datumet den 13 november 2000 hade valts av praktiska skäl då den franska regeringen inte hade angivit något datum i sin skrivelse av samma datum. Det verkar således stå klart, oberoende av den tolkning av artikel 12 i 1976 års akt som gjorts gällande av svaranden och intervenienten, att skiljandet

av sökanden från uppdraget som ledamot trädde i kraft tidigast från och med den dag som den ifrågasatta rättsakten antogs.

67 Slutligen, vad avser den ifrågasatta rättsaktens rättsverkningar på sökandens personliga situation, är det ostridigt (se ovan punkterna 47 och 48) att Jean-Marie Le Pen erhöll samtliga de ersättningar från parlamentet som en ledamot normalt erhåller för sitt arbete vid denna institution i Bryssel och Strasbourg till och med den 23 oktober 2000 och att denne erhöll lön för sitt arbete som ledamot av Europaparlamentet av de franska myndigheterna till och med den 24 oktober 2000.

68 Den ifrågavarande ansökan om interimistiska åtgärder kan således upptas till sakprövning.

Huruvida åtgärderna omedelbart framstår som befogade (fumus boni juris)

Parternas argument

69 Sökanden har åberopat flera grunder avseende den ifrågasatta rättsaktens påstådda rättsstridighet av både "extern" och "intern" beskaffenhet. Denne har även i sitt muntliga yttrande åberopat att hans parlamentariska immunitet har åsidosatts.

70 Inledningsvis bör grunden som avser att rättsakten skulle vara behäftad med en påstådd rättsstridighet av "extern" beskaffenhet, genom att förfarandet för dess antagande varit oriktigt, prövas.

71 Sökanden har för det första gjort gällande att iakttagandet av formaliteter utgör en väsentlig formföreskrift enligt den allmänna principen om rätt till försvar (domstolens dom av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemiefarma mot kommissionen, REG 1970, s. 661; svensk specialutgåva, volym 1, s. 457). I det förevarande målet har utskottet för rättsliga frågor inte tillåtit sökanden eller dennes advokater att yttra sig innan dekretet av den 31 mars 2000 fastställdes vid sammanträdet i plenum den 23 oktober 2000.

72 För det andra har sökanden gjort gällande att parlamentets talman har överskridit sin befogenhet genom att för denna institutions räkning uttala sig angående den ifrågasatta rättsakten. Parlamentets talman saknar enligt artikel 19 i arbetsordningen befogenhet att beakta en rättsakt, om skiljande av en parlamentsledamot från dennes uppdrag, som antagits med tillämpning av nationell rätt. Parlamentet borde i stället, i enlighet med artikel 7.4 i arbetsordningen, ha yttrat sig på förslag av utskottet för rättsliga frågor efter omröstning vid ett sammanträde i plenum.

73 Slutligen, även om parlamentets behörighet skulle anses begränsad, borde en sådan begränsning inte ha hindrat det från att yttra sig angående de franska myndigheternas begäran.

74 Vid förhandlingen hävdade sökanden att denna slutsats stöds av svarandens inställning i samband med skriftväxlingen med de franska myndigheterna som följde efter parlamentets ursprungliga vägran att beakta dekretet av den 31 mars 2000.

75 Sökanden anser därvid att villkoret avseende *fumus boni juris* är uppfyllt.

76 Svaranden har, med stöd av Republiken Frankrike, bestritt att de argument som framförts av Jean-Marie Le Pen skulle kunna uppfylla detta villkor.

77 Parlamentet har inledningsvis gjort gällande att det är uppenbart att talan rörande huvudsaken skall lämnas utan bifall, eftersom den avser ogiltigförklaringen av en rättsakt som inte härrör från ett gemenskapsorgan utan från en nationell myndighet. Endast de franska myndigheterna är behöriga att besluta att skilja sökanden från uppdraget som ledamot, vilket de har gjort i enlighet med bestämmelser i nationell rätt. Härav följer att talmannens underrättelse den 23 oktober 2000 endast utgjort en administrativ formalitet. Uppgiften att förklara att dekretet av den 31 mars 2000 mottagits och beaktats krävde inte parlamentets aktiva deltagande. Någon omröstning ägde således inte rum den 23 oktober 2000, eftersom det handlade om att delge informationen under sammanträdet i plenum.

78 Svaranden har vidare bestritt att förfarandet, i synnerhet den omständigheten att ärendet inte hänskjutits till utskottet för rättsliga frågor för en andra omgång, skulle strida mot artikel 7.4 andra stycket i arbetsordningen. Denna bestämmelse avser inte en situation som den i det förevarande målet där ett nytt sammanträde i utskottet för rättsliga frågor begärdes efter det att det aktuella nationella förfarandet hade avslutats. Avsikten med denna bestämmelse är endast att göra det möjligt att följa nationella förfaranden som kan sluta med att en ledamot skiljs från sitt uppdrag samt att för parlamentets räkning göra en rent teknisk bedömning.

79 För övrigt har förfarandet vid utskottet för rättsliga frågor i samband med sammanträdena den 4, 15 och 16 maj 2000 inte åsidosatt sökandens rätt till försvar. För det första är dagordningarna för detta utskotts sammanträden offentliga, och för det andra hade Jean-Marie Le Pen kunnat lämna sina synpunkter under dessa sammanträden personligen.

80 Under alla omständigheter hade det varit onödigt att hänskjuta ärendet till utskottet för rättsliga frågor för en andra omgång, eftersom det redan slutgiltigt hade yttrat sig i frågan om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag som ledamot. Parlamentet har gjort gällande att det framgår, av skrivelsen av den 17 maj 2000 från utskottets ordförande ställd till parlamentets talman, att nämnda utskott hade rekommenderat parlamentet att inte förklara att det hade mottagit och beaktat rättsakten om skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot förrän efter det att tidsfristen för ett eventuellt överklagande av dekretet av den 31 mars 2000 till Conseil d'État hade löpt ut eller, i förekommande fall, efter det att ett beslut hade fattats av detta organ.

Förstainstansrättens bedömning

81 Det kan inledningsvis konstateras att sökanden i själva verket har anfört tre anmärkningar inom ramen för grunden som avser den ifrågasatta rättsaktens rättsstridighet av "extern" beskaffenhet. Dessa består i att parlamentets talman saknade behörighet att anta denna rättsakt, att ett förslag från utskottet för rättsliga frågor inte förelåg samt påståendet att parlamentets behörighet åtminstone inte var fullständigt begränsad.

82 Det bör även framhållas att parlamentet, i svar på frågor som ställts under förhandlingen, har angivit att det enligt artikel 12.2 i 1976 års akt ankom på detsamma och inte på dess talman att beakta vakanta platser som uppkommit på grund av nationell rätt. Parlamentet har även bekräftat att en sådan befogenhet inte hade delegerats till talmannen.

83 Svaranden har gjort gällande att parlamentets talman genom den ifrågasatta rättsakten enbart har delgett informationen att sökanden skilts från sitt parlamentariska uppdrag som erhållits från behöriga franska myndigheter. Mot bakgrund av att artikel 12.2 i 1976 års akt varken ger parlamentet något utrymme för skönsmässiga bedömningar eller någon kontrollbefogenhet — med undantag för en rent formell befogenhet — med avseende på vilka åtgärder som skall vidtas med anledning av underrättelser i enlighet med denna bestämmelse från medlemsstaterna, skulle det ha varit onödigt att begära att parlamentet skulle gå till omröstning under det aktuella sammanträdet i plenum. Under dessa omständigheter är talmannens vidarebefordran av information, utan att parlamentet har kommit med någon invändning, enligt svaranden likvärdig med att parlamentet förklarar att det har mottagit och beaktat rättsakten om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag.

84 Det kan konstateras att oberoende av den bokstavliga tolkningen av 1976 års akt som ligger till grund för denna bedömning, framstår de argument som har framförts av sökanden såsom långt ifrån alldeles obefogade.

85 Det bör inledningsvis erinras om att det redan har konstaterats avseende frågan huruvida den ifrågavarande talan kan tas upp till sakprövning (ovan punkt 63) att det inte går att bortse ifrån sökandens argument att parlamentets uppgift enligt artikel 12.2 i 1976 års akt inte är begränsad till en ren administrativ formalitet.

86 Denna bedömning stöds i det ifrågavarande målet av parlamentets ställningstagande, som inte begränsades till att kontrollera den formella riktigheten av delgivningen som utfördes av Republiken Frankrike. Parlamentets talman begärde således inte att dekretet av den 31 mars 2000 skulle förklaras mottaget och beaktat från och med den 25 april 2000 då detta delgavs av den franska regeringen, och detta trots att dekretet var verkställbart enligt fransk rätt. Vid sammanträdet i plenum den 3 maj 2000 meddelade talmannen tvärtom att hon utnyttjat möjligheten enligt artikel 7.4 andra stycket i arbetsordningen att hänskjuta ärendet till utskottet för rättsliga frågor. Vid sammanträdet i plenum den 18 maj 2000 gick frågan om skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot inte till omröstning på grund av talmannens eget ingripande. Parlamentets talman försvarade sedan sitt ställningstagande när de franska myndigheterna i skrivelse av den 13 juni 2000 begärde att parlamentet "snarast möjligt" skulle förklara att det mottagit och beaktat den delgivna rättsakten om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag. I sin skrivelse av den 16 juni 2000 motiverade talmannen den ifrågasatta vägran genom att bland annat åberopa den omständigheten att dekretet av den 31 mars 2000 ännu inte var slutgiltigt samt de rättssäkerhetskrav som måste beaktas på grund av den oåterkalleliga verkan som en förklaring om skiljande av en ledamot från dennes uppdrag som ledamot har.

87 Detta handlande tyder vid ett första påseende på att parlamentet inte ansåg sig vara tvunget att, åtminstone inte omedelbart, förklara att det hade mottagit och beaktat dekretet av den 31 mars 2000. Ordföranden i utskottet för rättsliga frågor hade nämligen i sin skrivelse av den 17 maj 2000, vilken talmannen läste upp vid sammanträdet den 18 maj 2000, påpekat att sökandens eventuella överklagande till Conseil d'État kunde innehålla en "begäran om uppskov med verkställigheten av dekretet". Trots att dekretet av den 31 mars 2000 var verkställbart har parlamentet inte förklarat det mottaget och beaktat förrän efter det att Conseil d'État den 6 oktober 2000 ogillade sökandens överklagande.

88 För det andra räcker det att konstatera, utan att det är nödvändigt för prövningen av denna ansökan om interimistiska åtgärder att i detalj bestämma vilket förfarande som parlamentet borde ha tillämpat vid utövandet av den behörighet som sökanden påstår att det har i enlighet med artikel 12.2 i 1976 års akt, att det inte har bestritts att något omröstning inte ägde rum vid sammanträdena i plenum den 18 maj och den 23 oktober 2000 avseende skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot, trots att parlamentets talman vid sammanträdet den 18 maj förklarade att parlamentet hade behörighet på detta område. Svarandens argument, att den ifrågasatta rättsakten borde anses vara enbart ett informationsmeddelande som inte medförde några invändningar från parlamentet, kan inte *prima facie* vara tillräckligt för att bortse från sökandens påstående att en sådan förklaring borde ha tagits upp till omröstning för att kraven i artikel 12.2 i 1976 års akt, enligt vilka parlammentet skall "beakta" denna, skall anses uppfyllda.

89 För det tredje, vad avser sökandens argument att det vid skiljandet av en ledamot från dennes parlamentariska uppdrag föreligger en skyldighet att hänskjuta ärendet till utskottet för rättsliga frågor och att erhålla ett förslag från detsamma innan parlamentet kan ta ställning till frågan, framgår det tydligt av protokollen från detta utskotts sammanträden den 4, 15 och 16 maj 2000 och av utskottets ordförandes förklaring vid sammanträdet i plenum den 23 oktober 2000 att nämnda utskott inte hade avgivit något förslag som kunde tas upp till omröstning. Mot bakgrund av dessa omständigheter och bestämmelserna i artikel 7.4 i arbetsordningen kan det inte uteslutas, åtminstone inte i det här skedet, att förfarandet som ledde till antagandet av den ifrågasatta rättsakten skulle kunna vara behäftat med ett väsentligt formfel som kan medföra att den ogiltigförklaras.

90 Av detta följer att grunden som avser att den ifrågasatta rättsakten skulle vara behäftad med en rättsstridighet av "extern" beskaffenhet är av allvarlig art.

91 Det kan konstateras att villkoret om *fumus boni juris* följaktligen är uppfyllt, utan att det är nödvändigt att pröva om de andra grunderna som har åberopats av sökanden uppfyller detta villkor.

Krav på skyndsamhet och intresseavvägning

Parternas argument

92 Sökanden har gjort gällande att han kommer att lida allvarlig och irreparabel skada om verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten inte skjuts upp, eftersom han kommer att förlora sitt uppdrag och följaktligen vara förhindrad att fullfölja det uppdrag som väljarna har anförtrott honom. För övrigt uppkom skadan från och med antagandet av den ifrågasatta rättsakten.

93 Parlamentet anser att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt. Det finns ingen rättslig grund för att status quo skall återställas, eftersom skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot grundar sig på domar av franska domstolar och på dekretet av den 31 mars 2000.

94 Beträffande avvägningen av de föreliggande intressena har parlamentet gjort gällande att bedömningen bör göras genom en jämförelse av sökandens intresse av att återfå sin ställning som parlamentsledamot å den ena sidan, och parlamentets intresse av att ha en rättsenlig sammansättning, Republiken Frankrikes intresse av att dess vallagstiftning följs, sökandens efterträdares intresse av att inte sväva i ovisshet avseende sin ställning som parlamentsledamot samt dessutom intresset av att iaktta kompetensfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna och därigenom det allmänna gemenskapsintresset, å den andra sidan.

Förstainstansrättens bedömning

95 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker

om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på denna part att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan rörande huvudsaken utan att åsamkas sådan skada (förstainstansrättens beslut av den 16 juli 1999 i mål T-143/99 R, Hortiplant mot kommissionen, REG 1999, s. II-2451, punkt 18, och domen i det ovannämnda målet Rothley m.fl. mot parlamentet, punkt 103).

96 Med hänsyn till att mandatperioden för en ledamot av parlamentet är begränsad till fem år (artikel 3.1 i 1976 års akt) och att den ifrågasatta rättsakten som skiljer sökanden från uppdraget som ledamot gör det omöjligt för denne att utöva sitt uppdrag som ledamot av Europaparlamentet, framgår det tydligt i det förevarande målet att om den ifrågasatta rättsakten skulle ogiltigförklaras av förstainstansrätten i talan rörande huvudsaken skulle den skada som sökanden lider vara irreparabel, om verkställigheten av rättsakten inte skjuts upp.

97 För övrigt har skadan redan börjat uppstå, eftersom den tvistiga rättsakten om skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot redan trätt i kraft från den 23 oktober 2000 och dennes plats i parlamentet varit besatt sedan den 13 november 2000.

98 Av detta följer att kravet på skyndsamhet är uppfyllt.

99 I detta skede av bedömningen ankommer det dessutom på förstainstansrätten att i det interimistiska förfarandet göra en avvägning mellan sökandens intresse av att den begärda interimistiska åtgärden beviljas och parlamentets och Republiken Frankrikes intresse, såsom den stat vars lagstiftning ligger till grund för det ifrågavarande skiljandet av sökanden från dennes uppdrag, av att den ifrågasatta rättsakten skall bestå.

100 Vid denna bedömning av de föreliggande intressena skall förstainstansrätten fastställa om en eventuell ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten skulle göra det möjligt att undanröja den situation som skulle uppstå genom den omedelbara verkställigheten av denna rättsakt och, omvänt, om uppskovet med

verkställigheten av denna rättsakt kan hindra rättsaktens fulla verkan för det fall talan ogillas i sak (beslut meddelat av domstolens ordförande den 11 maj 1989 i de förenade målen 76/89 R, 77/89 R och 91/89 R, RTE m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 1141, punkt 15, och av förstainstansrättens ordförande den 21 mars 1997 i mål T-41/97 R, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 1997, s. II-447, punkt 42, och domen i det ovannämnda målet Rothley m.fl. mot parlamentet, punkt 112).

101 Även om det är ostridigt att det är av allmänintresse att parlamentets sammansättning står i överensstämmelse med gemenskapsrätten är det i det förevarande målet även ett allmänintresse att dess ledamöter kan uppfylla de uppgifter som de har anförtrotts av väljarna under hela sin mandatperiod, såvida denna inte avbryts i enlighet med tillämpliga bestämmelser.

102 Det är ostridigt att sökanden har skilts från sitt parlamentariska uppdrag med verkan från den 23 oktober 2000 med alla de ogynnsamma följder detta har medfört för denne. Ju längre den tidsperiod är under vilken sökanden inte har möjlighet att utöva det parlamentariska uppdrag som han erhöll vid valet den 13 juni 1999, varav det bara kvarstår cirka tre och ett halvt år, desto större blir för övrigt den skada, vilken är av oåterkallelig beskaffenhet, som sökanden lider.

103 Under dessa omständigheter kan parlamentets allmänna intresse av att den rättsakt om skiljandet av sökanden från uppdraget som ledamot, som antagits med tillämpning av nationell rätt, skall bestå inte vinna företräde framför sökandens specifika intresse av att kunna återfå sin plats i parlamentet och på nytt kunna utföra de offentliga uppdrag som hör samman därmed, till dess att förstainstansrätten har fattat beslut rörande huvudsaken, såvida parlamentet inte förklarar nämnda skiljande av sökanden från dennes uppdrag mottaget och beaktat i enlighet med gemenskapsrättsliga bestämmelser.

104 För övrigt, oavsett hur viktigt Republiken Frankrikes intresse av att dess vallagstiftning följs av parlamentet är, i enlighet med den behörighet som enligt

Republiken Frankrike tillkommer medlemsstaterna enligt artiklarna 7.2 och 12.2 i 1976 års akt, förblir det ett allmänt intresse som inte kan vinna företräde framför sökandens omedelbara och specifika intresse.

105 Vad avser sökandens efterträdares, Marie-France Stirbois, intresse av att inte sväva i ovisshet avseende sin ställning som parlamentsledamot, som åberopats av parlamentet, kan det konstateras att svaranden inte kan åberopa intresset hos en person som till skillnad från Republiken Frankrike är helt utomstående, i förhållande till det förfarande om skiljandet av sökanden från dennes uppdrag, som talan rörande huvudsaken handlar om. Dessutom kan inte Marie-France Stirbois påstådda intresse, även om det är specifikt, vinna företräde framför sökandens intresse, som har uppkommit tidigare och är av större betydelse. Under alla omständigheter har Marie-France Stirbois i en skrivelse som lästs upp av sökanden vid förhandlingen, och vars äkthet inte har ifrågasatts vare sig av parlamentet eller av Republiken Frankrike, angivit att hon kommer att fullgöra sina uppgifter med förbehåll för kommande domstolsavgöranden, såsom beslutet om interimistiska åtgärder i det förevarande målet, vilket inte är särskilt förvånande, eftersom hon tillhörde samma vallista som sökanden i Frankrike vid valet i juni 1999.

106 Det bör slutligen påpekas att parlamentets argument vad avser den påstådda avsaknaden av rättslig grund för att låta sökanden återfå sin plats i parlamentet i avvaktan på att talan rörande huvudsaken avgörs är fullständigt obefogad. Det följer av den allvarliga beskaffenheten hos den grund som har åberopats av sökanden, vad avser räckvidden av parlamentets behörighet då det erhåller en begäran, att parlamentet skall förklara att det har mottagit och beaktat ett skiljande av en ledamot från dennes uppdrag som har beslutats i enlighet med nationell rätt, att, i avsaknad av ett rättsenligt beslut av parlamentet angående en sådan begäran, det erforderliga förfarandet för att med giltig verkan skilja sökanden från dennes uppdrag i det förevarande målet inte kan anses ha avslutats. Sökandens plats i parlamentet har följaktligen aldrig blivit vakant och det finns inget hinder mot att sökanden återfår sitt parlamentsuppdrag och återupptar sina parlamentariska uppgifter.

107 Av det ovanstående följer att samtliga nödvändiga villkor för att bevilja uppskov med verkställigheten är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Det beslut som har antagits genom en förklaring av Europaparlamentets talman den 23 oktober 2000 får tills vidare inte verkställas i den del det utgör ett beslut av Europaparlamentet att det har mottagit och beaktat en rättsakt om skiljande av sökanden från dennes uppdrag som ledamot av Europaparlamentet.

2) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 26 januari 2001

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande